

Kald mig ikke offer i Stavsholt Kirke

Prolog

3. april 2011 blev Dina Yafasovas bog: 'Kald mig ikke offer' præsenteret i Stavsholt Kirke af Lone Hertz, som læste kapitlet om den tortur som Archana Guha, dennes søster og deres veninde havde været udsat for i Calcutta i 1974. Efter en heroisk indsats af Archana Guhas bror Saumen lykkedes det efter næsten tyve års kamp at få bødlen dømt, en dom hvis iværksættelse den dømte kun undgik ved at dø inden hans appelsag kom for retten. Archana Guha var tilstede i kirken sammen med sin danske mand, og forfatteren var der også. Og kirken var fuld af mennesker. Lone Hertz er protektor for Fangekoret fra Vridsløselille. De gav til lejligheden koncert med selvskrævede sange, som hver af forfatterne præsenterede. En enkelt havde kone og barn med.

Messe for kor

I Stavsholt Kirke i Nordsjælland kan der ikke være kalkmalerier.
Murene er de gule mursten, men i fremtiden, når turisterne træder ind,
springer billederne alligevel frem her,
for denne dag står præget i rummet. Det ser turisterne.
Hvis de går ind i kirken med åbent sind.
Men de kan også bare se en mur, hvis det er det, de tør.

En skuespiller står og læser op foran korset med den torterede,
henrettede Jesus, hendes alvor spreder sig ud over alle billederne.
Hendes tale er klar, hendes gengivelse af uhyrlighederne ren.
Tårerne trænger sig frem hos menneskemængden, de klapper.
Klapper de ad Jesus eller hvad? de klapper ad et kor af fanger,
der midlertidigt er fri, ser frie ud, de synger.
De fortæller, der sidder deres børn, der er billeder med deres historier.
De skilter med længden af deres dom, livstidsdomme.
Nogen kan genkende broders, søsters, elskedes morder der.
Hvordan kan de klappe ad dem efter den oplæsning
af den historie, som også ruller frem om tortur af uskyldige,
lemlæstelser, fangen som ikke frygter kroppens død, men kun sjælen,
som bødlerne ja bødlerne så målrettet forfølger under lovens maske.
Men bag dem ser vi loven kaste masken og bringe dommen frem,
livstidsdommen som indhenter dem på tærsklen til døden.
Alt det ser turisterne, hvis de går ind i kirken med åbent sind.
Men de kan også bare se en mur, hvis det er det, de tør.
Jeg genkender mig selv i et billede, vi sidder der.
Og der foran sidder kapitlets forfatter, og der sidder hovedpersonen.
Og der står skuespilleren og læser kapitlet, det foregår her og nu,
Torturens modbydelige detaljer skærer sig ind i muren, spytter blod.
Hovedpersonen lever, overlevede og forblev uskyldig,
sidder her på billedet, menneskemængden klapper ad hende og klapper ad
de mange skyldige i koret, deres skyld så bevidst i fangers slaraffenland.
De to historier skriger til hinanden på muren, det kan man se.
Dette er en arkitektonisk perle blandt Nordsjællands moderne kirker.